

רב נחת לתמון. חמתון מקילון וחמר עליהון.
 חד בר נש אזל בעי משיגה אסקופתיה בגו נהרא ואינשתה ואזל ליה. חזר בעי
 מיסבינה. אמר ליה רב: אסור לך, דנא אמר: ההיא שטף נהרא ואייתי חורי
 דנבילה תוחתוי.
 חד בר נש הוה מהלך בשוקא טעין קופר. אתא דייתא וחטפתיה מיניה
 ומלקתיה. חזר בעי מיסבינה. אמר ליה רב: אסור לך, דנא אמר: בשר דנבילה
 הוות טעינה ומלקתיה ונסבת ההוא אחרנא.

אור ל'שרים

כמה זמן מבלי שראוהו), כמסופר להלן).
 מספרים: **חד בר נש אזל בעי משיגה** (ב"שרידי
 הירושלמי" ובמקבילה: 'משזגה'. 'שוג' ו-'שזג' מובנם:
 לרחוץ. בנוסח הבבלי של מסכת שקלים שנתבשה מילה
 זו) **אסקופתיה** (ב"שרידי הירושלמי": 'אסקובתא',
 ובמקבילה: 'איסקופתה') **בגו נהרא** – אדם אחד הלך
 וביקש לרחוץ את חתיכת הבשר בנהר (פירוש המילה
 'אסקופתיה' אינו ברור, והוא לפי ההקשר), **ואינשתה**
ואזל (ב"שרידי הירושלמי" ובמקבילה ובנוסח הבבלי
 של מסכת שקלים: 'וסלק') **ליה** – ושכח אותה (על יד
 הנהר) והלך לו. חזר (ב"שרידי הירושלמי": 'הדר'.
 ובמקבילה: 'אזל') **בעי מיסבינה** – חזר (האדם ההוא אל
 הנהר) וביקש לקחת אותה (את החתיכה ששכח). **אמר**
ליה רב: – אמר לו רב (לאדם ההוא): **אסור** (אסור) לך –
 אסור לך (החתיכה אסורה לך באכילה), **דנא** (=דאנא)
אמר: – שאני אומר (מניח): **ההיא שטף נהרא ואייתי**
חורי דנבילה (בנוסח הבבלי של מסכת שקלים אין המילה
 'דנבילה') **תוחתוי** (תחתויו) – ההיא (החתיכה שלך) שטף
 הנהר (אותה והוליכה משם) והביא (חתיכה) אחרת של
 נבילה תחתיה (במקומה, ולכן החתיכה שביקשת לקחת
 אותה – אסורה).

ומספרים עוד: **חד בר נש הוה מהלך בשוקא טעין קופר**
 – אדם אחד היה מהלך בשוק (בבבל) טעון (נושא) בשר.
אתא (צריך לומר כמו ב"שרידי הירושלמי" ובמקבילה:
 'אתת') **דייתא וחטפתיה מיניה ומלקתיה** – באה דָּיָה
 (עוף דורס) וחטפה אותו (את הבשר) ממנו והשליכה
 אותו (במקום אחר. ב"שרידי הירושלמי": 'ואחת[ת]יה
 מן ידיה אתרתיה' – ולקחה אותו (את הבשר) מידו
 והפילה אותו. ובמקבילה: 'וחטפתא מן ידיה
 אתר-תו)תיה'). חזר (צריך לומר כמו במקבילה: 'אזל'.
 וכן הוא כנראה ב"שרידי הירושלמי") **בעי מיסבינה** –
 הלך (למקום שבו הושלך הבשר) וביקש לקחת אותו.
אמר ליה רב: – אמר לו רב (לאדם ההוא): **אסור** לך –
 אסור לך (הבשר אסור לך באכילה), **דנא** (=דאנא) **אמר**:
 – שאני אומר (מניח): **בשר דנבילה הוות טעינה**
ומלקתיה (ב"שרידי הירושלמי": 'ואתרתיה'. ובמקבילה:

אנו נאסור כל המקולין (נאסור היום את כל הבשר הנמצא בבתי
 המטבחים שבעיר)? – רבי לטעמיה, דאמר: מקולין וטבחי (שוחטי)
 ישראל (מתעסקים בהם), בשר הנמצא ביד גוי – מותר (באכילה,
 כיוון שהוא קונה אותו מהשוחטים, ולא הוא עצמו שחטו, ואין אנו
 חוששים לטריפה, שאילו היתה טריפה יוצאת מתחת ידי השוחט
 הישראלי, לא היה מוכרה לגוי). – איכא דאמרי: אמר רבי: מפני
 שוטה זה דאיכוון לצעוריה לחבריה (על שלא התפייס איתו), אנו
 נאסור כל המקולין? (שהרי ודאי שיקר אותו שוחט, ולא כך היה הדבר)
 – טעמא (שאין אנו אוסרים היום את הבשר הנמצא בבתי המטבחים
 שבעיר), דאיכוון לצעוריה לחבריה (ושיקר), הא לאו הכי (שלא
 התכוון לצער את חבריו) – אסור, והתניא: רבי אומר: מקולין
 וטבחי ישראל, בשר הנמצא ביד גוי – מותר! – שאני התם –
 דאיתחזק איסורא (הוחזק איסור טריפה בשל דברי שוחט זה, ויש
 לחשוש שכשם שמכר בשר טריפה לגוי זה, כך מכר בשר טריפה לגויים
 אחרים).

המעשה שבבבלי הוא המעשה שבירושלמי בכמה שינויים.
 המעשה אירע בארץ ישראל, שכן דברי רבי הובאו כתגובה
 לאירוע. דברי רבי לפי הנוסח השני בבבלי מתאימים לדבריו
 לפי הירושלמי.

רבי מנא: "רבי יוסי רבי"

רבי מנא היה רגיל לנקוט לשון כבוד כלפי רבי יוסי רבו ולומר:
 "רבי יוסי רבי", וכך נשתמר בכמה מקומות בירושלמי. אך יש
 מקומות בירושלמי שבהם נשמטה או נשתבשה המילה "רבי"
 שאמר רבי מנא כלפי רבי יוסי.

☆☆☆

כאן התחלת מקבילה בירושלמי עבודה זרה ב.ט.
 מספרים: **רב** (אמורא בבלי בדור הראשון, מגדולי
 האמוראים) **נחת לתמון** – רב ירד לשם (הלך לבבל (בבל
 היתה מקומו הקבוע של רב)). **חמתון מקילון** (צריך
 לומר כמו ב"שרידי הירושלמי": 'מקילין') **וחמר עליהון**
 – ראה (רב) אותם (את יהודי בבל) מקילים (בדין, אין
 מקפידים בדין איסור בשר שנמצא ברחובה של העיר)
 והחמיר עליהם (את הדין, כפה עליהם הלכות מחמירות,
 שאסר כל בשר שנתעלם מן העין (בשר כשר שהיה מונח